

ISIDORA
BJELICA

SPAS 2

■ Laguna ■

Copyright © Isidora Bjelica, 2014
Copyright © 2014 ovog izdanja, LAGUNA

Nijedna knjiga ne može da zameni stručnu dijagnozu i medicinske savete proverenog doktora. Molimo vas da se konsultujete sa doktorom pre nego što donesete ijednu odluku koja može uticati na vaše zdravlje, naročito ukoliko patite od neke bolesti ili imate simptome koji iziskuju lečenje.

„Možda nisu svi dobri, ali u svakome ima nešto dobro. Nemoj nikome suditi, jer i svetac ima svoju prošlost, a grešnik ima svoju budućnost.“

Oskar Vajld

SADRŽAJ

Umesto uvoda	9
I U limbu	13
II Zašto se dobri muče, a zli žive u sreći	27
III U potrazi za uljem kanabisa	47
IV Jedenje Sunca	67
V Ho'oponopono	89
VI Aloha.	101
VII Volim te najviše isto	111
VIII Osamdeset osam stepenica, anđeli i demoni	121
IX Tajna zvona eginskih	137
X Bez Boga ne možeš da voliš čak ni sebe	159
Praktikum II	171
O autorki	187

UMESTO UVODA

Mnogi od nas nazivaju sebe grešnima, a možda se odista i smatraju takvima. No tek trpljenje uvreda pokazuje kakvo je srce.

Tražio sam Snagu. I Bog mi je dao Poteškoće koje su me osnažile. Tražio sam Mudrost. I Bog mi je dao Probleme koje je trebalo rešiti. Tražio sam Bogatstvo. I Bog mi je dao Mozak i Telo da mogu raditi. Tražio sam Hrabrost. I Bog mi je dao Prepreke koje je trebalo svladati. Tražio sam Ljubav. I Bog mi je dao Ljude kojima je trebalo pomoći. Tražio sam Usluge. I Bog mi je dao Prilike. Nisam dobio ništa od onog što sam tražio, ali dobio sam sve što mi je trebalo.

Mili moji,

Neka vam muke, trpljenje i saznanja iz ove knjige, moji gresi i greške, moje zablude i traženja budu znak Božje naklonosti da ne morate na najteži način saznati tajne ljubavi... Kao mnogo grešnja i kao mnogo gluplja, mogu vam ponuditi samo moj život i misli da skrate vaš put do radosti i ljubavi.

Ništa drugo nemam...

Preklinjem vas, ne zamerite mi nijednu reč ni misao koju nisam sakrila od vas, jer nisam želela da ispadnem ni bolja, ni jača, ni pametnija, ni hrabrija nego što jesam... U tom neskrivanju istine videla sam svoju šansu za spas... Ovo nije knjiga ni literatura, ne, ovo je samo zapis moje uboge duše. Ne zamerite mi što nisam koristila ništa od onog što kao školovan pisac znam da bih stvari ulepšala ili učinila prihvatljivijim ili dopadljivijim...

Nisam htela, ni smela...

Kad je čovek na ivici života, jednom nogom sa one strane, više mu je svejedno šta će bilo ko osim dragog Boga misliti o njemu...

Sa taštinom se raskrsti već na drugom stepenu bola...

Ljubav je najveća tajna kosmosa, ali nažalost tajne ljubavi se ne mogu primiti bez bola, patnje i stradanja. Ko to ne razume, ko se plaši bolesnih, starih, siromašnih, siročića, udovica, nikada neće dotaći tajnu Ljubavi... Ako još uvek i najmanjim delom svoga bića osećate strah a ne radost kada patnji gledate u lice, onda vam treba još jedna infuzija ljubavi. Meni je trebao i treba ceo galon...

Neka vam ova knjiga bude znak posebne naklonosti da ja, kao najgora od vas, nečemu ipak služim, da vam moje muke i tuge posluže za skraćanje vašeg puta Ljubavi... Jer

sve na ovom svetu ima svoju svrhu i mesto, a tako često ne vidimo i ne razumemo znakove koje dobijamo... Neka moj bol služi da vi ne osetite bol...

Svaka suza, svaki pad, svaka nesreća tu je samo za nauk o ljubavi... Ne plašite se, jer gde je strah, ljubav više ne boravi...

Kako ćemo znati da smo negde stigli? Da smo se bar malo pomerili?

Tako što nećemo osuđivati, tako što se nećemo plašiti, tako što se nećemo vredati, tako što će nas više usrećivati tuđe nego svoje, tako što nećemo brinuti, tako što će naša ljubav postati jača od našeg straha... Jer na kraju straha neće biti...

Jednostavno, a tako beskrajno teško.

Ono što ne vidimo nekada je milion puta jače od onog što verujemo da vidimo. Ono što ne možemo da opipamo milijardu puta je opipljivije od onog što verujemo da pipamo... Naša čula se igraju sa nama i obmanjuju nas, samo ljubav nam daje pravu sliku stvarnosti. Stvarnosti naše duše...

Sve što želimo već nam je dato, ali ga često ne vidimo dok ga bol ne osvesti... Kad padnemo i osetimo bol, to je znak da odemo kod lekara da nam previje ranu i stavi gips ako je nešto slomljeno, kad osetimo duševnu bol, to je znak za hitnu intervenciju i promenu naših misli. Nažalost, neki od nas dejstvuju kasno i onda je bol mnogo veći.

Vrlo brzo, čim steknemo neko saznanje, mislimo da smo bolji od drugih i onda se survamo više nego ikada... Neka vas moj pad, neka vas moje muke, neka vas moj bol spreči da činite iste greške...

Samo tome služi ova knjiga i zato je došla do vas...

Napisala sam sve ovo u nadi da će vam ova knjiga pomoći da vaša bol bude manja. Da vam put bude manje trnovit, da shvatite da je sve što se događa za naše dobro, čak i kad izgleda suprotno.

Mnogi nas u bolu i muci napuste, ali anđeli, anđeli na zemlji uvek se pojavljuju onda kada ih i ne očekujemo...

Neka vam ovo delo posluži kao mala prečica do ljubavi i štita od bola i patnje... To je moja radost i sreća. Zaboravite smešne i krhke parametre kratke stvarnosti, već merite večnošću.

Volim vas

Svakom svojom rečju,

Isidora

I

U LIMBU

Kada si u remisiji, ti si u limbu...

Nisi bolestan, ali nisi ni zdrav.

Ti čekaš... Čekaš da se bolest vrati, a nadaš se da se neće vratiti... Radiš sve da ostaneš zdrav a zapravo niko nema predstavu zašto se bolest nekima vrati, a nekome ne... Zašto se neko izleči, a neko ne... Lekari imaju statistiku, crkva ima mirakle, a bolesni... Bolesni se uzdaju u nemoguće... U tom limbu oni u remisiji prvi put dodiruju svet zdravih jer zapravo niko ne zna šta je u njemu i kada je njegov red za drugi svet...

Iako svako od nas zna da se razboleo jer nije više imao snage za ovaj svet. Jer su duboka tuga, razočaranje, nesreća koje je doživeo aktivirali u nama nešto od čega su naše ćelije poludele, ipak se nadamo...

Danas, posle svega što sam prošla, sasvim sam sigurna da su uzroci kancera mentalne i emotivne prirode...

Ja znam kada je bio taj dan. Moj dan u kome su ćelije poludele...

Sećam se i kakva je bila svetlost u stanu, bio je april. Onaj prohladan i sunčan april. Tragovi prolećnog sunca su me udarali u lice. Ležala sam na podu mog plavog kupatila dok su mi suze oblivale lice... Celo moje telo pretvorilo se u užaren poligon tuge. Od te neizdržive tuge treslo se, ridalo, plakalo...

Plač – to je isticanje tuge iz nas. Kao kad voda probije branu... Tako i suze probiju od nesreće... Zato imate osećaj da vam je bolje. Ali kad iz vas isteku litri i litri suza i opet imate osećaj da vam nimalo nije lakše, onda ćelije počinju da pucaju... Možda nisam poludela ja, ali su poludele moje ćelije.

Rak – to je šizofrenija naših ćelija koja nastupa od prevelike nesreće sa kojom ne znamo da se nosimo.

Neki ljudi tada se povrede, neki ubiju... Samoubistvo je uvek bilo ono što mi je stvaralo strah u kostima. Duboko verujemo da Bog zna našu granicu trpljenja i da je ne prelazi. A šta je onda sa tolikim samoubicama?

Samoubistvo je anatemisano u skoro svim kulturama i religijama, ali pravog odgovora nema, tek dosta nemuštih hipoteza – ako Bog zna našu granicu, kako se to dešava?

Razmišljala sam o ćerki mog dragog pokojnog prijatelja M. P. Samoubistvo njegove ćerke potpuno me je poremetilo i na neki način promenilo. Toliko sam mislila na nju... Znala sam je površno, kada bih odlazila iz njegovog stana, dva puta sam je srela na vratima.

Divna, mlada žena koja ni na jedan jedini način nije ničim pokazivala da će postati neko ko će skočiti sa zgrade.

Paradoksalno, kada se ubila, novinari su to prvo saznali od policije i pošto je M. P. bio nedostupan, zvali su mene znajući da smo dugogodišnji prijatelji.

Bila sam u šoku. To su oni trenuci kad svest odbija da prihvati sadržaj koji nam stvarnost nudi...

Što je najgore, znala sam i pozadinu celog slučaja, pisca koji je mrzeo P. i koji je likovao što mu se ćerka lečila. Očigledno neuspešno... Nisam htela da mu ja to saopštim. P. je tada bio na Zlatiboru, pisao je novu knjigu. Nisam mogla to da prevalim preko usana, rekla sam: Neka mu to policija kaže, ja ne mogu. Ne želim da me pamtı kao osobu koja mu je prenela najveću nesreću njegovog života...

Ne prođe ni deset dana da ne mislim na nju. Zašto se ubila... Kakva je tuga koja ju je preplavila pre nego što je skočila... Šta je tu slobodna volja, a šta napad zlih sila. Zašto je Bog nije zaustavio ako je znao njenu meru? Da li je slobodna volja tu i kada izgubimo razum od bola? Šta je uopšte psihičko oboljenje i zašto je – ako se sve dešava uz Božje dopuštenje – to dopušteno...? Ta divna, mlada žena, majka jedne prelepe devojčice, ubila se. Okrutna beogradska čaršija je, kao i sve, to obradila na svoj način, ali P. je ostao sa svojim bolom.

Sećam se sajma knjiga te godine. Sedeo je sam na štandu svog izdavača. Retko ko mu je prilazio jer te godine nije bio pisac u modi. Oči su mu bile promenjene. Kao čovek velikog stila i digniteta, i u tom najtežem trenutku svog života radio je na najbolji mogući način. Bože, pomislila sam, možda je zaista blagoslov umreti ranije, strašno je kad čovek doživi toliku patnju, a onda više nema ni utehu svojih čitalaca jer su ga izgustirali kao nekad obožavan mantil...

Posle sam ga videla još jedanput, išla sam na more i svratila sam na Zlatibor da posetim njega i njegovu suprugu. Sedeli smo par sati. Bio je topao jul sa viškom zvukova

u vazduhu. Nisam ni slutila da nam je to poslednji dugačak razgovor.

Njegove oči i dalje su imale otisak one strašne tuge zbog gubitka deteta. Sedeo je u beloj košulji sa slamnatim šeširom na glavi. U šapatu mi je rekao: Ja više ne pišem... Bol je nekada tolika da zakoči i našu dušu i našu stvarnost.

U trenucima mog najtežeg bola, dok sam ležala u svom plavom kupatilu, ja sam mislila na nju. Priznajem, pomišljala sam i na samoubistvo.

Život više nije imao nikakav smisao. Omanula sam na svakom polju privatno, profesionalno, sa mužem, sa roditeljima, sa prijateljima.

Ja sam luzer kolosalnih razmera. Gde sam pogrešila, nisam znala. Šta sam to uradila da bi moj život dobio ovako jeziv obrt?

Omanula sam i kao majka činjenicom da ležim na tom prokletom podu i ridam umesto da se saberem i brinem o deci.

Pa šta ako su me izdali najbliži, pa šta ako se moja ljubav srušila, pa šta ako više nemam snage da se nosim sa svim silama zla i mraka, pa šta ako više ne mogu da zarađujem i podnosim udarce neprijatelja i tajne policije... Trebalo je da ustanem i budem majka mom Lavu i Vili, mojoj deci koja nisu kriva za moje promašaje i razočaranja.

Mojoj nevinoj deci koja su kroz zatvorena, tanka vrata slušali užasno ridanje majke u zaključanom kupatilu...

Bila sam ponela žilet i gledala sam ga kroz potoke suza čitavih desetak minuta. Onda sam se prisećala kako ono pravilno treba da se preseče vena. Stavila sam žilet na ruku...

Na prvi dodir sečiva sam ga bacila... Čula sam Lavov glas koji je ponavljao: Mama, molim te otvori... I onda sam

ustala, obrisala suze, i obrisala dvadeset godina mog života u braku, čvrsto rešena da pokušam da budem majka...

Da probam da nastavim da živim. Nije to bio san, iako sam se nadala... Ne, bila je to moja stvarnost, čvrsta i oštra šta god ona istinski bila...

Ja se nisam ubila tog aprilskog poslepodneva, ali moje ćelije su počele da se ubijaju. Ogroman bol i tuga su nepovratno aktivirali program samouništenja. One su znale da ja želim da odem sa sveta koji nisam mogla ni da razumem ni izdržim. Kad izgubiš veru u ljubav, sve gubi smisao. Ne možeš više da se pokrećeš da zaradiš glupe pare da bi ih sve dao državi, ne možeš više da se nosiš sa onima koji te mrze bez razloga, ne možeš dalje jer nisi zamišljao da tvoj život može da dobije tako jeziv tok. ... Jedna po jedna ćelija se ubijala. I ja sam to znala i osećala.

Moj muž, koji će posle sa mnom prolaziti pakao borbe sa kancerom, nikada nije i nikada neće shvatiti da je ta strašna bol naterala moje ćelije da se ubijaju. On će uvek duboko verovati da je u pitanju genetika, ozračenje. I ja ga nikad neću razuveriti. Počelo je samoubistvo hiljada mojih ćelija... I dalje ne znam koji je to tačno bio dan, ni datum, ali aprilsko sunce je bilo visoko, a ja sam bila najniže moguće.

Bila sam u remisiji i mislila sam na nju... Na ćerku mog prijatelja, na to zašto se ubila. Ona nije болоvala od neizlečive bolesti kao ja... Ne, nešto naizgled manje bilo je dovoljno da skoči... Jedna moja drugarica, mnogo pametnija i pragmatičnija od mene, rekla mi je tih dana: Ja nisam verovala da je ta izdaja mogla tako da te poremeti, ne, ne verujem...

Izdaja mog muža je kap koja je prelila ogromnu gorku čašu nesporazuma između mene i srpske stvarnosti...

Priznajem, slika koju sam odašiljala javnosti nije imala veze sa mojim krhkim romantičnim ja.

Ali zašto bi čovek u svim tim maloumnim i manje maloumnim medijima iskazivao svoje pravo ja? Ja sam volela da glumim mnogo goru osobu nego što jesam, baš zato što mi je bilo muka od svih onih koji su glumili pred kamerama mnogo bolje osobe. Moja patološka antiprotivnost i tako se iskazivala. Sa druge strane, sve sam to bila ja, i drska, i bezobrazna, i ranjiva, i romantična, i luda, i normalna, i tiha, i bučna... Sve su to delovi mene koji su se po žanrovskoj potrebi aktivirali.

Srela sam jednu divnu ženu na ulici koja mi je prišla i rekla:

– Tako mi nedostajete, dugo niste bili u nekoj emisiji?

– Nisam, gospođo, sad sam u remisiji – rekla sam i ona me gledala zapanjeno.

A da, Srbi ne vole crni humor. Srbi vole da se o crnim stvarima ćuti. Nikome ne trebaju. Bolest treba kriti kao bilo koju sramotu. Jedna od preteča starleta pljuvala me na *Fejsbuku* što govorim o svojoj bolesti pa još i pišem o njoj. Ne znam zašto bi pisanje o svojim ljubavnicima bilo društveno prihvatljivo, a pisanje o bolesti društveno nekorektno. Nisam imala ni snagu ni potrebu da joj odgovorim. Nekada bih to uradila sa zadovoljstvom. Ali bolest me promenila... Nauči vas da ne objašnjavate onima koji ne mogu shvatiti. Pomolila sam se za nju i to je sve... Odrbane su mi se činile patetične i suvišne. Moja stvarnost je bila tako oštra i neizvesna da u njoj nije bilo prostora za takvu zabavu. Za nju je to bila samo zabava, izliv njenog ega sa povodom. Vera da radi nešto ispravno. Za mene u remisiji to je bio višak tuge, nekad smo bile

drugarice, gostovala je u mojim emisijama i ja u njenim. Čemu sve to... Lutala sam po sajber prostoru i onda videh da joj je moj sin poslao poruku da me ostavi na miru. Bila sam dirnuta... Plašio se da bi još jedan stres bio okidač da se bolest vrati... A napadi nisu prestajali, ponekad su imali najapsurdnije oblike... Ne ulazim u to, iza svakog napada stoje leksika i sintaksa nečastivog... Zašto bi nas bilo ko nervirao, ako već ne možemo da mu pomognemo, neka živi svoj život. Međutim, moja potreba da se u remisiji povučem i smanjim broj emisija da bi remisija bila dugotrajnija nije davala naročite rezultate. Trpela sam najstrašnije napade, pljuvačine, laži, uvrede. Pa čak i onaj da izmišljam bolest da bih se domogla para. Naivna kakva jesam, odaslala sam novinama moje dijagnoze, moje presude na smrt. E. R. je rekla da nisam normalna što to radim. Znam da nisam, možda nisam mogla dokazati šta je u mojoj duši, ali ovo sa mojim telom je egzaktno. Beograd me ubijao, ponovo me ubijao...

Ne, nije bilo nimalo poštede u stanju mog limba, moje remisije... Ni trunke. Gruvali su sa svih strana oni koji su se nadali da će to ubrzati moj odlazak sa ovog sveta, da im više ne smetam. Od Sarajeva i Bosne sam dobila trajno poremećene bubrege, od Srbije i beogradskog establišmenta rak. Dok ovo pišem, sa radošću mogu da kažem da to radim bez trunke samosažaljenja.

O da, čak razumem te osobe. U poremećenom umu, napadnutom onim pojavama koje Fjodor zove zli dusi, čovek najčešće pribegava gnusnim napadima jer veruje da je sam napadnut. Svi ti koji pljuju i bljuju, lažu i lažno optužuju, koji se bave crnom magijom i vraćanjem, duboko veruju da su napadnuti i da uzvraćaju udarac.

Nesrećna pevačica u pokušaju kojoj sam zaista od srca pomagala godinama i koja mi je uradila najgoru stvar, iza leđa je pričala po gradu kako sam joj dala neku omađijanju vodu da popije... Od treša nisam imala poštedu ni na samrti...

Lepo mi je govorila baba da se primitivan polusvet ne pušta u kuću, ali ja nisam verovala u konzervativne misli moje babe. Ja sam od srca primala i prostitutke i kockare i krimose sa istom onom pažnjom i širinom srca kao i akademike, pisce, slikare verujući da svi moraju imati šansu i da su u biti podjednako dobri... I to je moja tra-gička krivica...

Moja hamartija.

Kemp mi je došao glave...

Bože, zaista, šta god ko mislio o meni, ma koliko me mrzeo zbog pomenutih šešira, dugog jezika ili krstarenja, ludački je da je i najneobrazovanija i najprimitivnija osoba pomislila da bih mogla da radim takve ludosti... Moja nesreća i razočaranje su bili veći jer u trenutku za koji me ta osoba optuživala da sam joj dala neke napitke, ja sam je primala najčistijeg srca, u neznanju da je pokušavala da mi uništi život...

Ali Beograd je opsednut crnom magijom...

Niko o tome ne piše i ne govori, ali ovde se više od pola estrade, establišmenta, džet-seta na ovaj ili onaj način bavi vraćanjem, bajanjem, kletvama, zaštitama... Ovdje ljudi dubinski veruju da im neko baja i vraća i zato čak i fakultetski obrazovani ljudi pribegavaju najrazličitijim ludostima... Skoro uvek iz odbrane i zaštite odlaze kod raznoraznih magova koji će im pomoći... Kao što naj-opiskurnije vračare vole da se okruže ikonama svetaca...

Dakle, bila sam u limbu i nisu mi dali mira... Naravno, valjalo je znati da se sve to dešava uz Božje dopuštenje a ja sam morala da imam poverenja u Boga da on zna moju granicu i da moje ćelije neće početi ponovo da se ubijaju...

Opet se setih tog aprilskog dana. Tuga je još uvek bila sveža kao krv kod hemofiličara. Isticala je i nije se zgrušavala... Ponovo se vratih u taj dan, u to popodne, u tu svežu, pregolemu, nesavladivu nesreću u kojoj sam ridala ne znajući šta se radi kada ti se sruši ceo svet. Kada te izda onaj kome si jedinom verovao, kada nemaš prkos ni snagu ni volju za osvetom, šta onda... Zavidela sam svima koji su izdaju rešavali na nivou povređene sujete i ponosa. Osvete se i sve je okej. Ali šta kad nemaš načina da sastaviš svoje srce na bilo koji način? Kada ne žudiš za osvetom, kada te baš briga za ponos i kada prosto ne znaš šta ćeš sa tolikom nesrećom koja te zadesila ni sam ne znaš zašto... Imaš samo tugu za koju je i kosmos pretesan, a kamoli tvoje telo... Zavidela sam onima koje su bes, prkos i želja za osvetom održavali u zdravlju. Nisam imala ništa od toga. Ni želju da se svetim, ni želju da prkosim. Ništa. Bila sam obuzeta tugom i nesrećom kao groznicom koja je tresla moje telo. Nisam razumela zašto mi se to dešava. Ali dešavalo se...

...Osećala sam da moj mozak još može, ali da druge ćelije pucaju... Da ne mogu da izdrže tugu i nesreću koja se širila mojim telom od jezive izdaje koju sam doživela. Od umora koji me preplavio. Kao da sam imala 120 godina. Neko bi rekao da sam moron... Sasvim sigurno sam moron... Sa svakim danom moje bolesti i moje remisije

saznavala sam kakav sam moron. Nisu me izdavali samo najbliži, izdavala sam i samu sebe shvatajući u kojoj meri ne mogu da se prilagodim zakonitostima sveta za koji sam verovala da je stvarnost...

Jedna od rečenica koju nisam mogla da izdržim jeste da moram biti jaka...

– Moraš biti jaka... Ili: Ti si jaka žena. Ili: Ti to možeš...
Gospode Bože, kako sam mrzela takve rečenice.

Da sam bila jaka, ne bih dobila rak. I drugi ljudi imaju razne probleme, pa ne dobijaju rak. Ali ja sam romantična glupača, odgajana na bajkama, ona što se klela u večnu ljubav i prijateljstvo... Ona guska što je verovala da pravda uvek pobeđuje, da zli momci bivaju kažnjeni, da se hepiend ipak desi... Okej, možda sam bila jaka da stanem na crtu političarima i tajkunima, da kažem šta mislim, da ne pravim kompromise, ali danas mislim da je sve to više moja glupost nego snaga. Odsustvo svake lukavosti i strategije...

Igra greha, patnje, ispaštanja je iscrpljujuća. Sasvim sigurno sam znala da postoje oni koji veruju da sam zaslužila rak jer sam nosila šešire, išla na krstarenja i pričala o seksu. To je moja hamartija. Previše za Balkan u svakom slučaju.

Ljudi koji likuju nad bolestima i nesrećama drugih najčešće nisu ni svesni u kojoj meri postaju mediji zlih sila... Čovek bi morao da se zabrine nad svakom osudom koju izgovori, nad svakim likovanjem jer ma kako im to bilo apsurdno, tajkun koji je recimo u zatvoru nije propao, nego se naprotiv na njega izlila Božja milost.

Čovek koji je bolestan u zatvoru nije zaboravljen od Boga, nego naprotiv, Bog je uz njega više nego ikada pre...

Stradanje je uvek objava Božjeg prisustva, ali kako to objasniti onima koji u vulgarnosti poistovećivanja svog i Božjeg osećaja za pravdu misle da su bolest ili siromaštvo kazna...

Bila sam u limbu...

Čekala sam da li će se bolest vratiti i za to vreme morala sam da probam nešto da uradim... Išla sam na liturgije, pričešćivala se, jela presno i alkalno, ali ja zapravo nisam živela, ja sam čekala... Polako sam se vraćala u stvarnost od koje sam obolela.

Jesam bila promenjena, ali to ne znači da me je manje bolelo.

I sad u remisiji trebalo je opet zaraditi za život, trebalo je naći snage da se opet uklopim u onaj masivni mehanizam koji sam prezirala...

Svesna da imam jako malo vremena, poželela sam da još jednom odem na mesto koje sam najviše volela na svetu, na Karibe... Paradoksalno, dok sam pisala knjigu *Živeti i umreti na Karibima*, o tome kako ljudi beže iz svojih bolničkih postelja i sa hemioterapija da bi videli još jedan zalazak sunca nad Antigvom ili Sent Martinom, nisam ni slutila da će me ubrzo snaći ista sudbina.

Želela sam samo još jedanput da vidim onaj sitan pesak i tirkizno more... Trebalo je da idem na Floridu, pozvali su me da Vila vidi Diznilend a da ja prođem još poneku terapiju, i došla sam na ideju da tamo stignem brodom, preko Atlantika.

Kako to biva, velika želja privuče mogućnost. Našla sam na jednom sajtu neverovatno jeftinu ponudu. Kada se brod pomera iz Evrope za Ameriku, možete naći cene koje graniče sa neverovatnošću. Zvala sam u zanosu svoju V.

– Pogledaj ovo, nećeš verovati, petnaest dana iz Savone do Gvadalupea, pun pansion 390 evra. – Moja V. je imala tu iracionalnost kao i ja. Možda će sutra biti smak sveta, ali još petnaest dana na brodu, one paralelne stvarnosti, to je nešto za šta bi vredelo uraditi bilo šta...

– Moramo da idemo – rekla je V. i mene obli nada da ću i u remisiji, ma koliko da mi je ostalo života, imati još petnaest dana sreće... Kada je čovek u remisiji, postaje skroman, petnaest dana sreće je beskrajno mnogo... Zalasci, izlasci sunca nad Atlantikom, kapetanov bal, beskrajne radosti života na brodu i onda najlepše mesto na svetu – Karibi.

– O bože, Antigva, Martinik, Sent Martin, Gvadalupe, i stop over na našoj Maderi... Pa moramo da idemo – rekla je V.

– A sad pazi, još i naša *Kosta madžika*... Brod u koji sam zaljubljena... Tri puta smo krstarili njom. Ona ima tu jednostavnost i otmenost. Nije ni prevelika ni mala... Toliko lepih stvari nam se desilo na tom brodu...

– A šta ćemo da prodamo da bismo išle?

– Pa ostalo nam je još ponešto – rekla sam. – Zamisli decembar, ovde kiša, sneg, bljuzgavica, a mi na Karibima...

Kao ni meni, V. nije trebalo reći dvaput. Volela sam njenu iracionalnost koja je značila: nećemo imati da jedemo, ali ćemo ići na krstarenje. Retki su takvi ljudi. Retka je V. Trebalo je još da ubedi muža, da izvadi dete iz škole, da nađe pare za ekstra troškove i onda bismo se našli u paralelnoj stvarnosti. Tamo gde se čini da sve ima smisla. Okean i život na brodu... Uteha za mene iscrpljenu operacijom, lečenjem, odlukama, gladovanjem... A posle, posle nije bitno... Još petnaest dana sreće.

Sakrila sam od roditelja i muža da nisam radila tumor markere ni analize, jer ako bi se pokazalo da nisu dobri, više nikada ne bih videla moje Karibe...

Život na brodu je jedino što me istinski usrećivalo. I to smo i V. i ja mislile o životu. Nisam znala kako to izgleda kada si u remisiji na brodu, ali sećala sam se onih ljudi o kojima sam pisala, onih koji su pobegli u deset karipskih dana sreće iz agonije svoje bolesti... Vredelo je pokušati utrpiti još nešto lepo u svoju stvarnost pa ma koliko mi je ostalo. Mi oboleli od neizlečivih bolesti retki smo koji postajemo istinski svesni koliko malo nam je ostalo i onda vreme tretiramo kao najveću dragocenost... Možda statistika i racio kažu da je malo, ali u mom poretku stvari petnaest dana sreće na brodu bilo je nešto za šta je vredelo disati i živeti...